Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος | *Ἀθῆναι, 17 Ἰουνίου 1939* | *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 29*

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Καὶ ἡ κυρὰ Σπόραινα ξέσχισε τὸ γράμμα τῆς γυφτοπούλας, τὸ ξέσχισε σὲ δυό, σὲ τέσσερα, σὲ ὀχτώ, σὲ εἴκοσι, σὲ χίλια κομμάτια ποὺ τὰ σκόρπισε στοὺς τέσσερις ἀνέμους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ἀρκετὸν καιρὸ ἡ γυφτοπούλα ἔκανε ὑπομονὴ περιμένοντας ἀπάντηση. Ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν τὴν λυπηθῇ ἡ κυρὰ Μαρία. Ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ θὰ τὴν παρακαλοῦσε καὶ στὸ τέλος θὰ τὴν κατάφερνε. Καὶ ἡ Ἐμορφία ποὺ τόσο ἔκλαιγε ὅταν τὴν εἶδε νὰ φεύγῃ! Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν τὴν ἀγαπᾷ πιά; Ὄχι, καὶ βέβαια θὰ τῆς ἔγραφαν νὰ ξαναπάῃ. Καὶ πόσο φρόνιμη καὶ ἥσυχη θὰ ἦταν πιά. Ἡ κυρὰ Μαρία γερνοῦσε ὅσο αὐτὴ μεγάλωνε, ἡ γριὰ γιαγιὰ ἀδυνάτιζε, μὰ ἡ γυφτοπούλα δυνάμωνε καὶ θὰ ἦταν εὐτυχισμένη ἂν μποροῦσε νὰ ἐργάζεται αὐτὴ καὶ νὰ βλέπῃ τὴ γριὰ γιαγιὰ καθισμένη στὴν πολυθρόνα της. Καὶ ὁ κύρ-Πέτρος, ὁ χρυσὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος. Ἡ γυφτοπούλα ἤξερε τώρα καλὴ μαγειρικὴ καὶ πόση χαρὰ θὰ τῆς ἔκανε νὰ τοῦ μαγειρεύῃ τὰ φαγητὰ ποὺ τοῦ ἄρεσαν. Τὸν φανταζόταν νὰ τρώῃ καὶ νὰ λέῃ μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του: «Νὰ φαγητὸ μιὰ φορά! ἔχε τὴν εὐχή μου, Μαριά!» Καὶ ὁ γιατρός, καὶ ἡ μητέρα του, καὶ ὁ Ἰωσήφ, ὁ γιὸς τῆς μυλωνοῦς!

Ὅλα αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Μαριὰ καὶ παρηγοριόταν. Μὰ πολλὲς μέρες πέρασαν καὶ καμμιὰ ἀπάντηση δὲν ἐρχόταν. Καὶ πάλι τὴν ἔπιανε ἀπογοήτευση, οἱ δουλειὲς ἔμειναν πίσω γιατὶ δὲν εἶχε καμμιὰ δρεξη νὰ τὶς κάνῃ καὶ ἡ γκρίνια τῆς κυρὰ Σπόραινας ξανάρχισε: «Ἀ μ' αὐτὸ τὸ παλιοκόριτσο δὲν ὑποφέρεται!» φώναζε κάθε στιγμή.

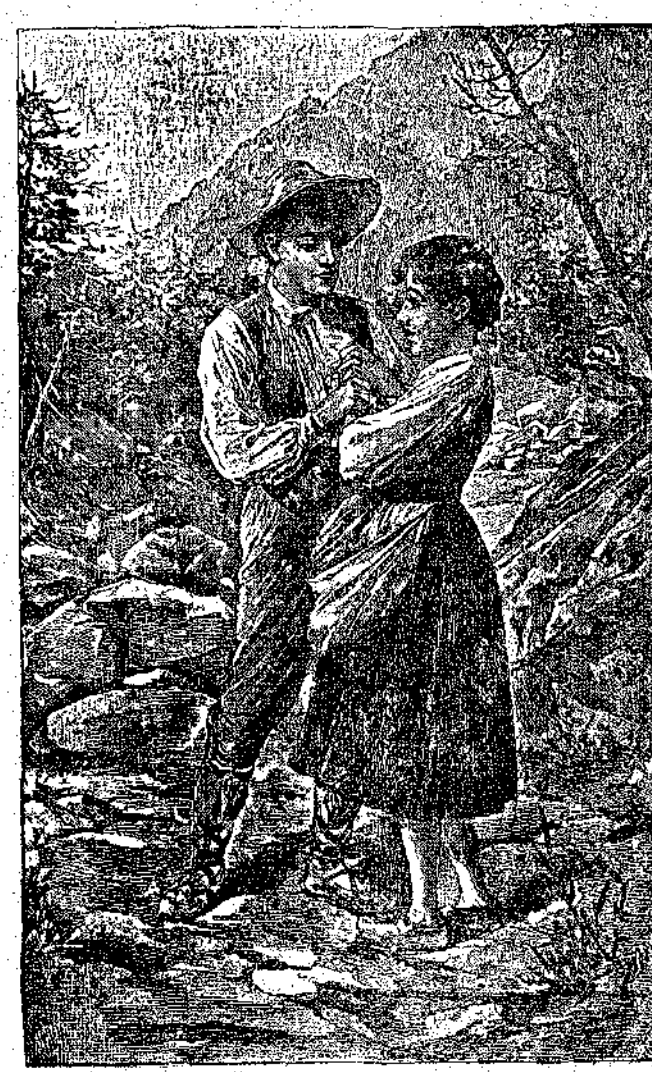

— Μαριά! — Ζάκη! (Σελ. 254, στ. β')

Μὰ ἡ Μαριὰ ἔλεγε μέσα της: «Ἔχε χάρι, κυρά μου, ποὺ εἶναι χειμώνας. Ὅταν ὅμως ἀνοίξῃ λιγάκι ὁ καιρὸς καὶ θὰ μπορῶ νὰ κοιμᾶμαι ἔξω, κάτω ἀπ' τὰστρα θὰ σοῦ φύγω μέρα μεσημέρι καὶ μιὰ καὶ δυὸ στὴν καλή μου κυρὰ-Μαρία!»

—Ἔλα ἀκαμάτρα, ἀκόμα δὲν ἄναψες φωτιά, κούτσουρο, εἶπε ἕνα πρωὶ ἡ Χοντροκατερίνα στὴ Μαριὰ μπαίνοντας στὸ μαγειριό. Τὸ πρόσωπό της ἦταν πρισμένο ὅλο ἀπὸ τὸν πολὺν ὕπνο γιατὶ συνήθιζε νὰ στέλνῃ κάτω τὴ Μαριὰ νὰνάβῃ τὴ φωτιὰ καὶ νὰ σκουπίζῃ τὸ μαγειριὸ κι' αὐτὴ νὰ μένῃ στὸ κρεββάτι της λίγη ὥρα παραπάνω.

—Ἔβαλα φωτιά, εἶπε ἀτάραχα ἡ Μαριά, νὰ τώρα ἀρχίζει νὰ πιάνῃ.

—Προκόψαμε ἂν περιμένουμε ν' ἀνάψῃ ἔτσι, δὲν ἔρριχνες, κακομοίρα μου, κάμποσα κλαδιά;

—Ἔρριξα ὅσα εἶχε ὁ Μῆτσος, λησμόνησε νὰ πάῃ νὰ φέρῃ.

— Καὶ δὲν πᾶς ἐσύ; ὁ Μῆτσος λείπει μὲ τὸν ἀφέντη καὶ θὰ γυρίσουν τὸ βράδυ. Πήγαινε σύ. Στάσου νὰ σοῦ βάλω καὶ μιὰ

ποδιά. Καὶ ἔζωσε τὴ Μαριὰ μὲ μιὰ μεγάλη ποδιὰ καὶ δένοντας τὶς ἄκρες της τῆς εἶπε !

— Νὰ φέρῃς πολλὰ ξύλα, νὰ γεμίσῃς καὶ τὴν ποδιά σου καὶ νὰ μὴ χαζεύῃς στὸ δρόμο. Ἄκουσες ;

Ἡ Μαριὰ φόρεσε τὰ τσόκαρά της καὶ βγῆκε. Ἤξερε πῶς ἂν ἐρχόταν ἡ κυρία της θὰ ἔστελνε τὴν Χοντροκατερίνα γιὰ ξύλα, γιατὶ δική της δουλειὰ ἦταν αὐτή. Μὰ ἡ Μαριὰ προτιμοῦσε νὰ βγαίνῃ στὸ δάσος καὶ νὰ μαζεύῃ ξύλα καὶ νὰ γυρίζῃ σκύβοντας ὡς κάτω ἀπὸ τὸ φόρτωμα ποὺ κουβαλοῦσε στὴ ράχη της, παρὰ νὰ δουλεύῃ στὸ σπίτι τραβώντας τὰ πάνδεινα ἀπ' ὅλους ἐκεῖ μέσα. Τὸ κρύο δὲν τὴν τρόμαζε καὶ εἶχε γερὰ πόδια. Ἔφυγε λοιπὸν εὐχαριστημένη παίρνοντας μαζί της κι' ἕνα κομμάτι ψωμὶ γιὰ νὰ μασσουλίζῃ στὸ δρόμο.

Μόλις εἶχε βγεῖ ὁ ἥλιος κι' ἡ γῆ ἦταν σκεπασμένη μ' ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα πάγου ποὺ σπιθίριζε σὰν διαμαντόσκονη κι' ἔτριζε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς Μαριᾶς, ποὺ διασκέδαζε ἀκούγοντας αὐτὸν τὸν ἦχο. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφθασε στὸ δάσος καὶ κάθισε νὰ ξεκουραστῇ. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ καθόταν εἶδε λίγο παρακάτω μερικὲς ἀνεμώνες, τὶς πρῶτες ποὺ εἶχαν ξεπροβάλει. Σηκώθηκε εὐθὺς καὶ λησμονώντας γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε ἔρθει, ἄρχισε νὰ μαζεύῃ λουλούδια.

Μά, ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ ὁποιον βρίσκεται στὸ δάσος καὶ μαζεύει λουλούδια, ἔτσι καὶ ἡ Μαριὰ πηγαίνοντας ὅλο καὶ παρακάτω κατήντησε νὰ ξεμακρύνῃ πολὺ καὶ νὰ φθάσῃ στὴν ἄλλη ἄκρη σχεδὸν τοῦ δάσους. Κάθε ἄλλο κορίτσι θὰ εἶχε φοβηθῆ νὰ τριγυρίζῃ ὁλομόναχο μέσα στὸ ἀπέραντο κι' ἔρημο δάσος, μὰ ἡ Μαριὰ ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ ξεχειλίζῃ ἀπὸ χαρά. Καὶ ὅπως εἶναι φυσικὸ σὲ ὅλους τοὺς εὐχαριστημένους ἀνθρώπους, ἄρχισε νὰ τραγουδῇ ἕνα ἀπὸ τὰ τραγουδάκια ἐκεῖνα ποὺ εἶχε πεῖ στὴ γιορτὴ τοῦ ἀφεντικοῦ της καὶ ποὺ οἱ ἄλλοι τὰ νόμισαν γιὰ δαιμονικά :

Ἡ μελαχροινὴ Βαλῆ
κάθεται κοντὰ στὴ βρύση
καὶ κοιτάζει στὸ νερὸ
γυαλιστὸ σὰν τὸν καθρέφτη
τὰ ματάκια της π'ἀστράφτουν
καὶ τὰ δροσερά της χείλη
κόκκινα σὰν τὸ κοράλλι.

Μὰ πόση ἦταν ἡ ἔκπληξή της, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ ἀριστερὰ τὴ φωνὴ ἑνὸς νέου νὰ τραγουδάῃ τὴ συνέχεια:

Τὰ μαλλιά της τὰ μακριὰ
μαῦρα σὰν φτερὸ κοράκου
πλέκει ἡ μελαχροινὴ
μὲ χρωματιστὲς κορδέλλες·
στὸ κεφάλι της φορεῖ
δώδεκα σειρὲς φλουριὰ
περασμένα πέρα-πέρα
σὲ ὁλόχρυσο κορδόνι.

Ἡ γυφτοπούλα νόμισε πῶς ἡ καρδιά της θὰ πεταχτῇ ἀπὸ τὸ στῆθος της Ξαφνιασμένη κοίταξε κατὰ τὴ μεριὰ ἀπ' ὅπου ἐρχόταν τὸ τραγούδι καὶ εἶδε μακρυὰ ἕνα ἐλαφρὸ γαλάζιο καπνὸ νὰ ὑψώνεται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν δέντρων. Καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ σκεφτῇ ἔτρεξε κατὰ τὸν καπνό, σὰν νὰ τὴν τραβοῦσε μαγνήτης.

Ἀλλὰ ὁ τραγουδιστὴς σώπαινε περιμένοντας δίχως ἄλλο νὰ πῇ αὐτὴ παρακάτω. Μὰ ἀντὶ γιὰ τραγούδι ἄκουσε ἐλαφρὰ βήματα καὶ καθὼς γύρισε τὸ κεφάλι του βρέθηκε ἀντικρυ στὴ γυφτοπούλα. Καὶ οἱ δυό τους στάθηκαν ἔκπληκτοι, κοίταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κι' ἀπὸ τὸ στόμα τους βγῆκε διπλὴ φωνή :

— Μαριά !

— Ζάκη !

Στὴ στιγμὴ ἡ Μαριὰ ξέχασε καὶ τὴν Χοντροκατερίνα καὶ τὰ ξύλα καὶ τὴν πλύση. Ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ χέρι τοῦ Ζάκη καὶ πῆγε μαζί του δίχως νὰ τὸν ρωτήσῃ κἂν ποῦ τὴν πηγαίνει. Δὲν ἦταν πιὰ ἡ ὑπηρέτρια τῆς κυρα Σπύραινας, οὔτε ἡ μαθήτρια τοῦ Ὀρφανοτροφείου, οὔτε ἡ φιλενάδα καὶ συγκάτοικη τῆς Ἐμορφίας. Ἦταν ἡ κόρη τῶν Τσιγγάνων, ἡ γυφτοπούλα.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΓΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Δέκα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ 1887 — ἔτος ποὺ καταργήθηκε στὸν τόπο μας ὁ θεσμὸς τῶν Ἐπάρχων — κάποιος κομματάρχης ἐζήτησε ἀπὸ τὸν βουλευτή του νὰ διορισθῇ Ἔπαρχος.

Ὁ βουλευτὴς ποὺ σὲ κάθε ἐκλογὴ ἔπαιρνε πολλοὺς ψήφους ἀπ' αὐτόν, τὸν διώρισε μέσα σὲ λίγες ἡμέρες, κ' τοῦ ἔδωκε στὰ χέρια καὶ τὸ ὑπουργικὸ ἔγγραφο τοῦ διορισμοῦ.

Παίρνοντάς το ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε τοῦ εἶπε :

— Ἐγὼ καθὼς ξέρεις, βγαίνω καβαλλάρης σὲ ὅλα, στὰ γράμματα ὅμως εἶμαι πεζουριά, γι' αὐτὸ θὰ μοῦ κάνῃς καὶ ἕνα ἄλλο ρουσφέτι, θὰ φροντίσῃς νὰ μοῦ στείλῃ τὸ Ὑπουργεῖο ἕναν καλὸ γραμματικὸ νὰ μὲ βγάζῃ ἀσπροπρόσωπο στὴν ὑπηρεσία.

— Μεῖνε ἥσυχος, τράβα τώρα στὴ θέσι σου καὶ γιὰ τὸν γραμματικὸ ποὺ θέλεις θὰ τὸν ἔχῃς

Σὰν ἐπῆγε νὰ παραλάβῃ τὸ Ἐπαρχεῖο, δὲν βρῆκε ἐκεῖ ἄλλον ὁπάλληλο ἀπὸ τὸν κλητήρα καὶ πάνω στὸ γραφεῖο, πολλοὺς κλειστοὺς φακέλλους μὲ διάφορα ἔγγραφα.

Μὰ δὲν τοὺς ἄνοιξε, περιμένοντας τὸν γραμματικὸ ποὺ θὰ ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε, γι' αὐτὸ καθόταν λίγο μόνο ἐκεῖ καὶ ὕστερα πήγαινε στὸ καφενεῖο νὰ ἄρχιζε τὸ κουβεντολόϊ.

Ὅσην ὥρα ἔμενε στὸ γραφεῖο, στοὺς πολίτες ποὺ πήγαιναν καὶ τοῦ κτυποῦσαν τὴν πόρτα νὰ ρωτήσουν γιὰ τὶς δουλειές τους, ἀπαντοῦσε στερεότυπα :

— Καρτεράω τὸν γραμματικό, καρτεράτε τον καὶ σεῖς νὰ σᾶς πῇ τί θὰ κάνετε.

Μιὰ φορὰ ὅμως ποὺ ἕνα πολὺ δυνατὸ κτύπημα τὸν ἐνεύριασε καὶ ἐφώναξε: «εἶπα περιμένω τὸν γραμματικό!» εἶδε ν'ἀνοίγῃ ἡ πόρτα, νὰ προβάλῃ ἕνας ἄνθρωπος καὶ νὰ τοῦ λέῃ:

— Κύριε Ἔπαρχε, ἐγὼ εἶμαι ὁ γραμματικός.

Χαρούμενος, τινάχτηκε ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ τὸν ἐδέχθη μὲ ἕνα «καλῶς τον», καὶ ἀμέσως, δείχνοντάς του τὸν σωρὸ μὲ τὰ φακελλωμένα ἔγγραφα ἐπρόσθεσε :

— Ἄνοιξ' τα, πέρασ' τα στὸ πρωτόκολλο, κάνε τὶς ἀπαντήσεις καὶ ἔχε τα ἕτοιμα, ὡς ποὺ νὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ καφενεῖο νὰ τὰ ὑπογράψω.

— Ἐγὼ δὲν μπορῶ, κύριε Ἔπαρχε, νὰ κάνω αὐτὴ τὴ δουλειά, γιατὶ δὲν ξέρω γράμματα. Ὁ βουλευτής μου μὲ διώρισε μονάχα γιὰ τὸ μισθό.

Ὁ Ἔπαρχος σ' αὐτὸ τὸ ἄκουσμα τὸν κοίταξε μὲ διάπλατα μάτια καὶ εἶπε :

— Δὲν ξέρεις γράμματα ; ! τί μοῦ λές ; τοῦτο εἶναι ἀπὸ τἄγραφα ! !

Καὶ ἀνοίγοντας τὴν ἀριστερή του παλάμη τῆς ἔκλεινε ἕνα, ἕνα δάχτυλο, μὲ τὸν δείχτη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, μετρῶντας καὶ λέγοντας :

— Βουλευτή, Δήμαρχο, Νομάρχη ἀγράμματους εἶδα, Ἔπαρχο ἀγράμματο, εἶδα (εἶμαι ἐγώ) ! Εἰρηνοδίκη, Ἀστυνόμο, Ταμία, Τελώνη, Ἔφορα ἀγράμματους εἶδα, μὰ Γραμματικὸ ἀγράμματο δὲν εἶχα ἰδεῖ ποτέ μου.

Ἔπειτα κάθησε στὸ τραπέζι του, πῆρε μισὴ κόλλα χαρτὶ καὶ ἔγραψε στὸν Βουλευτή του τοῦτο τὸ τηλεγράφημα :

«Ἤρθε γραμματικὸς ἀγράμματος, στεῖλε μου γραμματισμένο, γιατὶ ἀλλοιῶς πάω χαμένος».

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

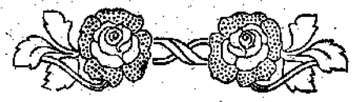

ΑΘΗΝΑ 1 ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

25 ΓΑΜΟΙ ΜΑΖΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΑΚΟΥΣΑΤΕ ἴσως πῶς τὸ μεγάλο Καπνεργοστάσιο τῶν Ἀδελφῶν Παπαστράτου, στὸν Πειραιά, πάντρεψε μαζὶ εἰκοσιπέντε ἀπὸ τὶς ἐργάτριές του, κι' ἴσως θὰ διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες καὶ περιγραφὲς τῆς τελετῆς, θὰ εἴδατε καὶ φωτογραφίες. Μὰ ἄλλο νὰ κούῃ κανένας, νὰ διαβάζῃ ἢ νὰ βλέπῃ εἰκόνες — ἔστω καὶ κινηματογραφικές — κι' ἄλλο νὰ βλέπῃ τὸ πρᾶγμα μὲ τὰ μάτια του. Λοιπόν, ὅσοι εὐτύχησαν νὰ παρασταθοῦν στὴν τελετή, εἶχαν μιὰ ἐντύπωση, μιὰ συγκίνηση, μιὰ ἀπόλαυση, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσουν ποτέ. Μὰ ἦταν κάτι ἔκτακτο, μοναδικό, ποὺ ἀμφιβάλλω ἂν ξαναγίνε ποτέ. Φανταστῆτε εἰκοσιπέντε γάμους μαζί, μπροστὰ σὲ δυόμισυ χιλιάδες ἀνθρώπους — ἦταν ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ ἐργοστασίου κι' ἄλλοι χίλιοι καλεσμένοι — σὲ μιὰ μεγάλη καταστόλιστη πλατεῖα, τὴν ἀπέραντη αὐλὴ τοῦ καταστήματος, ποὺ κενώθηκε ἀπὸ τὰ . . . περιττὰ καὶ διαρρυθμίσθηκε γιὰ τὴν περίσταση.

Σὲ μιὰ ὡραία ἐξέδρα ἦταν οἱ ἐπίσημοι μὲ τὴν οἰκογένεια Παπαστράτου. Ὅλοι οἱ ἄλλοι κάθονταν σὲ κανονικὰ ἀραδιασμένες καρέκλες. Στὸ βάθος ἕνα πελώριο τραπέζι γιὰ τὸ μυστήριο, ἢ μᾶλλον τὰ μυστήρια, μὲ τὶς λαμπάδες, τὰ στέφανα, τὸ εὐαγγέλιο, τὸ κρασὶ καὶ καθεξῆς. Πρῶτα, μὲ τὰ λαλούμενα μπροστά — πίπιζα, ντακούλια — πέρασαν οἱ εἰκοσιπέντε νύφες. Τί χαριτωμένες ποὺ ἦταν μὲ τὶς κομψὲς καὶ πλούσιες νυφικὲς στολὲς καὶ μὲ τὴ χαρὰ ποὺ ἔλαμπε στὰ πρόσωπά τους. Καὶ τί ὡραῖα ποὺ περνοῦσαν ! Μερικὲς ἔμοιαζαν μὲ ζωντανά, κινούμενα μοντέλα μοδιστράδικου. Ἔπειτα πέρασαν οἱ γαμπροί, μὲ τὰ σκοῦρα τους, καὶ μερικοὶ μὲ τἀνοιχτά τους, αὐτοὶ οἱ καϊμένοι ἀδέξιοι, δειλοὶ καὶ συμπαθητικοί. Τί τὰ θέλετε, σ' αὐτὴ τὴν τάξη, οἱ γυναῖκες, στὸ ἐξωτερικὸ καὶ στοὺς τρόπους, ὑπερέχουν. Τὰ ζευγάρια τοποθετήθηκαν μπροστὰ στὸ τραπέζι, μπροστὰ στὸ καθένα ἀπὸ ἕνας παπᾶς, κοντά του ἀπὸ ἕνας κουμπάρος, ἀπὸ μιὰ μικρὴ παράνυφη μὲ γαλάζια, κι' ἕνας μητροπολίτης γιὰ ὅλα. Κι' ἀνάφτηκαν οἱ λαμπάδες, καὶ τὸ μυστήριο ἄρχισε. Ὁ μητροπολίτης διάβαζε τὶς εὐχές, αὐτὸς εἶπε καὶ τὸ εὐαγγέλιο. Κάθε παπᾶς ὅμως πέρασε τὶς βέρες στὸ ζευγάρι του καὶ τοῦ φόρεσε τὰ στέφανα. Καὶ φανταστῆτε τί ἔξοχο θέαμα ὅταν σηκώθηκαν εἰκοσιπέντε μαζὶ διπλὰ στέφανα, ἢ ὅταν ἀπὸ εἰκοσιπέντε ποτήρια μὲ κρασὶ μετάλαβαν συγχρόνως ὅλες οἱ νυφάδες κι' ὅλοι οἱ γαμπροί. Ἀλλ' ἀπερίγραπτο ἦταν τὸ Ἡσαΐα Χόρευε. Ζευγάρια, παπάδες, κουμπάροι καὶ μικρὲς παράνυφες, σχημάτισαν ἕναν τεράστιο χορὸ ἀπὸ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε... χορευτές, ποὺ καθὼς γύριζαν, τοὺς ἔραιναν δυόμισυ χιλιάδες ἀνθρωποι μὲ ρύζια, κουφέτα καὶ ροδοπέταλα, — τί βροχή, τί χαλάζι ! — ἀπὸ σακκουλάκια ποὺ εἶχαν μοιράσει σ' ὅλους ἀπὸ πρίν !

Κι' ἀκολούθησαν, μὲ τὴν ἴδια τάξη ὅλα, τὰ συγχαρητήρια, τὰ τραταμέντα, οἱ ἑλληνικοὶ χοροί — ἕνας ἀπὸ τοὺς Παπαστράτους ἐχόρεψε μπροστὰ μ' ὅλες διαδοχικὰ τὶς νύφες — κι' οἱ λόγοι. Μίλησε ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας κι' ἐδήλωσε πῶς ἡ Συνομοσπονδία προσφέρει ἀπὸ δυὸ χιλιάδες σὲ κάθε ζευγάρι ὡς δῶρο... Ἐνθουσιάσθηκαν κι' οἱ δήμαρχοι Πειραιῶς καὶ Κερατσινίου καὶ πρόσφεραν κι' αὐτοὶ ἀπὸ ἄλλες δυὸ χιλιάδες. Καὶ φανταστῆτε τὰ χειροχροτήματα τοῦ κόσμου καὶ τὴ χαρὰ τῶν νυφάδων, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δέκα χιλιάδες ποὺ ἔπαιρνε κάθε μία γιὰ προῖκα ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, εἶχε κι' ἕνα πρόσθετο δῶρο ἀπὸ ἕξη χιλιάδες. Τί εὐτυχισμένες ! Καὶ θὰ ρωτήσετε : πῶς, ἀπὸ τόσες ἑκατοντάδες ἐργάτριες τὸ ἐργοστάσιο διάλεξε γιὰ νὰ προικίσῃ καὶ νὰ παντρέψῃ αὐτὲς τὶς εἰκοσιπέντε ; Μὲ κλῆρο ; Κάθε ἄλλο. Τὸ ἐργοστάσιο ἔκαμε μιὰ ἐπιλογὴ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν δεῖξει, ὅσα χρόνια τὶς εἶχε, τὴ μεγαλύτερη φιλοπονία, κοσμιότητα, σεμνότητα, ἀρετή. Κι' ὁ γάμος τους, μὲ φροντίδα γιὰ τὴν ἐκλογὴ ἐπίσης καλοῦ κι' ἐργατικοῦ γαμπροῦ καὶ μ' ἔξοδα τοῦ ἐργοστασίου ποὺ δαπάνησε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μισὸ ἑκατομμύριο, ἦρθε σὰν ἀνταμοιβὴ καὶ σὰν ἐπιβράβευση.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3.

Μὲ τὸ πολύτιμο μπουκαλάκι στὰ χέρια, ὁ Κωστάκης τράβηξε γιὰ τὰ χωράφια. Ἐκεῖ ἐκάθησε σ' ἕνα πεζούλι κι' ἄλειψε τὸ χεῖλι του καὶ τὰ σαγώνια του μὲ τὸ φάρμακο. Αὐτό, κατὰ τὴν ὁδηγία, θὰ τὸκανε κάθε πρωῒ καὶ κάθε βράδυ, ὡς ποὺ θᾶβλεπε, σὲ δυό-τρεῖς ἡμέρες, νὰ φυτρώνουν τρίχες. Κι' εἶχε τόση πεποίθηση.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ μαλλιά του ἦταν σὰν ἀφάνες, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ τσατσάρα καί, ἐκεῖ στὴν ἐρημιὰ ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε κανένας,

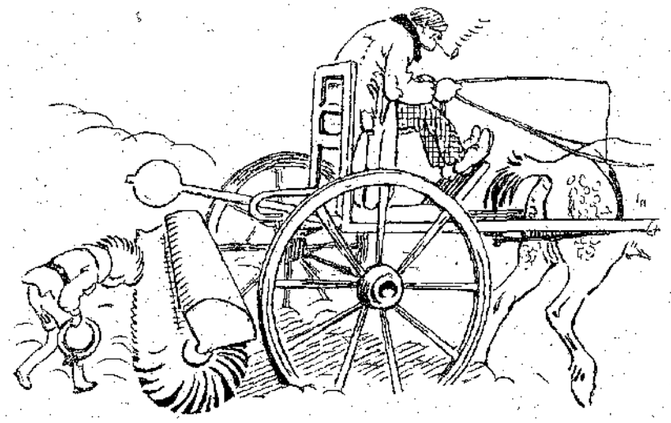

δοκίμασε νὰ τὰ χτενίσῃ. Μὰ ποῦ ! τὰ μαλλιὰ ἦταν τόσο μπερδεμένα, ποὺ τὰ δόντια τῆς τσατσάρας ἔσπαζαν χωρὶς νὰ τὰ ξεμπερδεύουν, κι' ὁ Κωστάκης ἄδικα παιδευόταν καὶ πονοῦσε. Ἀπελπισμένος, φύλαξε τὸ μπουκαλάκι, τὴ σπασμένη τσατσάρα, καὶ σηκώθηκε νὰ γυρίσῃ στὴν πόλη.

Ἐκεῖ εἶδε ἕνα μεγάλο ἁμάξι τοῦ Δήμου, ποὺ εἶχε πίσω μιὰ πελώρια μηχανικὴ βούρτσα, ποὺ, καθὼς περνοῦσε, ἡ βούρτσα γύριζε καὶ σκούπιζε τὸ δρόμο. «Νά, αὐτὴ ἡ βούρτσα θᾶκανε καλὰ τὰ μαλλιά μου» συλλογίσθηκε. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἔτρεξε πίσω ἀπ' τὸ ἁμάξι

καὶ σκύβοντας, ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι του στὴ βούρτσα. . .

Πόνεσε πολύ. Ἡ βούρτσα ὅμως, μὲ δυό-τρεῖς γύρους, τὸν ἐχτένισε. Νὰ ὅπως τὸν βλέπετε ἐδῶ. Μὰ εἶναι χτένισμα αὐτό, εἶναι «κόμμωση» γιὰ παιδί ; Καὶ μ' αὐτὰ τὰ χάλια, νομίζοντας πὼς κάτι ἔκαμε, γύρισε στὸ σπίτι του.

«Ἡ μαμμά μου, συλλογιζόταν, δὲν θὰ μὲ μαλλώσῃ. Εἶμαι τουλάχιστο χτενισμένος. Καὶ μεθαύριο ποὺ θἄχω μουστάκι καὶ γένεια, πάω στὸ κουρεῖο καὶ τὰ κόβω».

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μὲ συγχωρεῖτε πολύ, ἀλλὰ σᾶς ρώτησα τὸ δρόμο μου. Ἄν ὁ κύριος ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴ γεωργία, ἐκεῖνος μὲ τὰ γένεια, ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ τὸ κλείσῃ, τὸ ξυρισμένο μόδι θὰ εἶχε ἴσως τὴν εὐγένεια νὰ μᾶς φωτίσῃ.

—Ἄκου τα, Σάλτερς, ποὺ πῆγες καὶ μᾶς ἔκανες θέατρο, εἶπε ὁ Ντίσκο θυμωμένος.

Κι' ἐπειδὴ δὲν ἀνεχόταν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ συζήτησῃ σ' αὐτὸ τὸν τόνο πέταξε στὸ βαπόρι ἀντικρὺ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος χωρὶς ἄλλη κουβέντα.

—Αὐτοὶ ἐκεῖ μέσα εἶναι ὅλοι τους τρελλοὶ γιὰ δέσιμο, εἶπε ὁ πλοίαρχος, δίνοντας διαταγὲς στὶς μηχανὲς καὶ πετώντας ἕνα πακέτο ἐφημερίδες στὴ γολέττα.

—Ἄν ὑπάρχουν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἄνθρωποι πιὸ βλάκες κι' ἀπὸ σένα ἀκόμη Σάλτερς, αὐτὸς ὁ καπετάνιος καὶ τὸ τσοῦρμο του εἶναι οἱ χειρότεροι ποὺ ἔχω συναντήσει στὴ ζωή μου, εἶπε ὁ Ντίσκο καθὼς ξεμάκραινε τὸ *Ἐδῶ Εἴμαστε*. Ἐγὼ πάω νὰ τοὺς δώσω ἕνα μάθημα ποὺ ἀφήνουν τὸ καράβι τους νὰ κοιμᾶται ἐπάνω σὲ τούτη τὴ θάλασσα ἀὰν τὸ μικρὸ παιδὶ στὴν κούνια κι' ἔρχεσαι ἡ ἀφεντιά σου καὶ μοῦ τὰ χαλᾶς ὅλα. Δὲν θὰ μάθῃς τέλος πάντων ποτέ σου νὰ μιλᾶς μονάχα ὅταν πρέπῃ;

Ὁ Ντάν, ὁ Χάρβεϋ καὶ οἱ ἄλλοι στέκονταν παραπίσω καὶ ἔκλειναν τὸ μάτι καὶ κρυφογελοῦσαν. Μὰ ὁ Ντίσκο καὶ ὁ Σάλτερς γκρίνιαζαν στὰ σοβαρὰ ὡς τὸ βράδυ. Ὁ Σάλτερς ὑποστήριζε καλὰ καὶ σώνει πὼς ἕνα βαπόρι ποὺ μεταφέρει γελάδια καὶ πρόβατα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας σταῦλος ποὺ ταξιδεύει, ἐνῶ ὁ Ντίσκο ἐπέμενε πὼς κι' ἔτσι ἀκόμη ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα, τὸ φιλότιμό του σὰν ψαρᾶς ποὺ ἦταν ἀπαιτοῦσε νὰ ἀφήσῃ τὸν καπετάνιο του νὰ βάλῃ αὐτὸς τὰ πράγματα στὴ θέση τους. Ὁ Μεγάλος Τζὰκ ἔκανε ὑπομονὴ ὡς τὸ βράδυ — ὅταν ὁ καπετάνιος εἶναι κακόκεφος κάνει ὅλο τὸ πλήρωμά του δυστυχισμένο — κι' ὅταν ἀπόφαγαν, πρὶν σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ τραπέζι εἶπε :

— Γιατί σκάζετε τὴ χολή σας μὲ τὸ τί θὰ ποῦν αὐτοί ;

— Γιατὶ χρόνια ὁλόκληρα θὰ λένε αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ θὰ γελᾶνε μαζί μας, εἶπε ὁ Ντίσκο. Ἄκουε, δὲν τάϊζαν καλὰ τὰ ζωντανά τους! Μᾶς ρεζίλεψε!

—Ἐγὼ δὲν τὰ βλέπω ἔτσι τὰ πράγματα, εἶπε συμβιβαστικὰ ὁ Μεγάλος Τζάκ. Ἄκουσε Ντίσκο. Ποιὸ ἄλλο βαπόρι θὰ καταδεχόταν σήμερα, καὶ μὲ τέτοιον καιρὸ μάλιστα, νὰ πτάσῃ συζήτησῃ μ' ἕνα καρυδότσουφλο σὰν τὸ δικό μας, κι' ὄχι μόνον νὰ τὸ παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ δρόμο του μὰ καὶ ν' ἀκούσῃ σοφὲς συμβουλὲς γιὰ τὴν τροφὴ ποὺ πρέπει νὰ δίνῃ στὰ ζῶα ποὺ μεταφέρει. Ἔ, καὶ βέβαια δὲν θὰ τὴν λησμονήσουν αὐτὴ τὴ συζήτησῃ. Μὲ δυὸ λόγια τοὺς δώσαμε δυὸ πρώτης τάξεως μαθήματα.

Ὁ Ντὰν ἔδωσε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι μιὰ κλωτσιὰ στὸν Χάρβεϋ ποὺ ἔχωσε τὸ πρόσωπό του μὲς στὸ πιάτο του γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ γέλια του.

—Ἔ, καὶ τί ; εἶπε ὁ Σάλτερς βλέποντας πὼς ἀνακτοῦσε κάπως τὸ γόητρό του, ἐγὼ τὸ εἶπα πὼς δὲν ἤξερα ἂν αὐτὸ ἦταν δουλειὰ δική μου καὶ μάλιστα τὸ εἶπα πρὶν μιλήσω.

— Μιὰ καὶ τὸ εἶπε, ἔκανε ὁ Τὸμ Πλάττ, προσκολλημένος πάντα πιστὰ στὴν πειθαρχία καὶ στὴν ἐθιμοτυπία, μιὰ καὶ τὸ εἶπε, μοῦ φαίνεται, Ντίσκο, πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ πῆς νὰ σταματήσῃ, ἂν ἐσὺ θαρροῦσες πὼς ἡ συζήτησῃ ἄρχισε νὰ εἶναι — ὅπως δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι τελοσπάντων.

— Κι' ἐγὼ αὐτὸ λέω, ἂν δὲν ἦταν καλύτερα νἄκανα ἔτσι, εἶπε ὁ Ντίσκο ποὺ βρῆκε μιὰ διέξοδο νὰ ὑποχωρήσῃ χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ κῦρος του.

—Ἔ καὶ βέβαια ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνῃς, εἶπε ὁ Σάλτερς, ἐσὺ εἶσαι ἐδῶ τ' ἀφεντικό. Κι' ἐγὼ θὰ σταματοῦσα εὐθὺς μὲ τὴ πρώτη λέξη, ὄχι γι' ἄλλο λόγο μὰ γιὰ νὰ δώσω τὸ καλὸ παράδειγμα σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ δυὸ παλιόπαιδα, τοὺς μούτσους μας.

— Δὲν στἄλεγα ἐγώ, Χάρβεϋ, πὼς στὸ τέλος στὴν πλάτη μας θὰ ξεσποῦσε πάντα κι' ἂς μὴν ἔχωμε φταίξει σὲ τίποτε ; Τί τὰ θέλεις ὅμως, δὲν θἄθελα νὰ χάσω αὐτὸ τὸ θέαμα κι' ἂν ἔδινα τὸ μισὸ μερτικό μου !

— Μιὰ φορὰ ποὺ ψάρευα μὲ τὸ «Λούσυ Χόλμς» εἶπε ὁ Μανουὲλ μὲ τὴ γλυκειά φωνή του, πᾶμε τὸ ψάρι στὸ Γκλῶστερ καὶ δὲν τὸ θέλανε. Δὲν

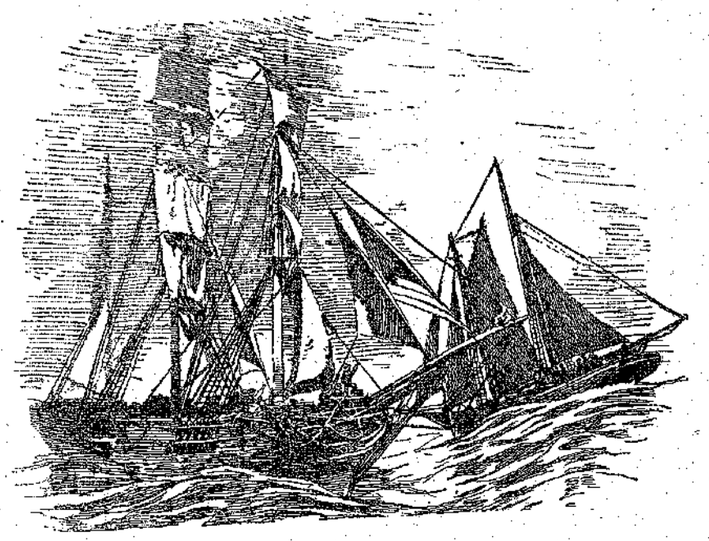

—Ἔ, ἐσεῖς κεῖ κάτω. Ἀπὸ τὸ Σαὶν-Μαλὸ εἴσαστε : (Σελ. 245, στ. β')

μᾶς δίναμε τίποτε. Στρίβουμε πλώρη κατὰ τὴ θάλασσα καὶ τραβᾶμε νὰ τὸ πουλήσουμε σὲ κανένα ἀπὸ τὸ Φαγιάλ *. Ὕστερα φρεσκάρει ὁ ἀέρας καὶ ἀδύνατο νὰ ἴδοῦμε κατὰ ποῦ πᾶμε. Ὅλο καὶ πιὸ φρεσκάρει ὁ ἀέρας καὶ μᾶς πάει πρίμα κατὰ κάτω. Μετὰ πολλὰ βλέπουμε στεριὰ κι' ἀρχίζουμε ἔτσι κάπως νὰ νοιώθουμε σὰν πολλὴ ζέστη. Βλέπουμε καὶ ἕνα βρίκι, κι' ἔρχεται καὶ μέσα δυό-τρεῖς νέγροι. Τοὺς ρωτᾶμε ποῦ βρισκόμαστε καὶ μᾶς λένε πῶς εἴμαστε — ποῦ φανταζόσαστε ἐσεῖς πὼς εἴμαστε ;

— Στὶς Καναρίες, εἶπε ὁ Ντίσκο ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο.

—Στὸ Μπλάνκο, εἶπε ὁ Τὸμ Πλάτ.

—Ὄχι. Ἀκόμα χειρότερα. Βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τὸ Μπισάγκος καὶ τὸ βρίκι ἦταν ἀπὸ τὴ Λιβέρια. Μονοκοπανιὰ πουλήσαμε ὅλο μᾶς τὸ ψάρι ! Αὐτὴ ἦταν καλὴ δουλειὰ μιὰ φορά, ἐ τί λέτε ;

— Μὰ μπορεῖ μιὰ γολέττα σὰν κι' αὐτὴν ἐδῶ νὰ κάνῃ κατ' εὐθεῖαν ὅλο τὸ ταξίδι ὡς τὴν Ἀφρική ; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ.

— Μπορεῖ ἀκόμα καὶ τὸ Ἀκρωτήριο Χόρν νὰ καβατζάρῃ, ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπο νὰ κάνῃ ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι κι' ἂν ἔχῃ τρόφιμα, εἶπε ὁ Ντίσκο. Ὁ πατέρας μου πῆγε μὲ τὸ καραβάκι του, — δὲν θἄταν μεγαλύτερο ἀπὸ πενῆντα τόννους μοῦ φαίνεται, Ροῦπερτ τὸ ἔλεγαν — τὸ πῆγε ὡς τὰ παγόβουνα τῆς Γροιλανδίας, τὸ χρόνο ποὺ ὅλα τὰ ψαράδικα εἶχαν βαλθεῖ νὰ κυνηγήσουν τὸν μπακαλιάρο ὡς ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ νὰ ἴδῃς ποὺ εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὴ μητέρα μου — ἐγὼ λέω πὼς τὄκανε γιὰ νὰ τῆς δείξῃ πῶς βγαίνουν οἱ παράδες — καὶ τοὺς κλείσανε οἱ πάγοι καὶ γεννήθηκα στὸ Ντίσκο. Ἐγὼ βέβαια δὲν θυμοῦμαι τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Γυρίσαμε πίσω ὅταν λυώσανε τὰ χιόνια, τὴν ἄνοιξη, καὶ μοῦ δώσανε τ' ὄνομα τοῦ μέρους ποὺ γεννήθηκα. Ἄσχημο παιχνίδι αὐτὸ γιὰ ἕνα μωρό, μὰ ὅλοι μας εἶναι γραφτὸ νὰ κάνουμε λάθη σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

— Βέβαια, βέβαια, εἶπε ὁ Σάλτερς κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ὅλοι μας εἶναι γραφτὸ νὰ κάνουμε λάθη κι' ἕνα ἔχω νὰ πῶ σ' ἐσᾶς τοὺς μούτσους ποὺ εἴσαστε ἐδῶ μπροστὰ καὶ μ' ἀκοῦτε, πὼς ὅταν κάνετε ἕνα λάθος — καὶ τὸ λιγώτερο ποὺ θὰ κάνετε εἶναι καμμιὰ ἑκατοστὴ τὴν ἡμέρα — τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὕστερα νὰ τὸ παραδεχόσαστε τίμια, σὰν σωστοὶ ἄντρες.

Ὁ Μεγάλος Τζὰκ ἔρριξε μιὰ ματιά, μιὰ φοβερὴ ματιὰ ποὺ προωρίζόταν γιὰ ὅλους ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ντίσκο καὶ τὸν μπάρμπα-Σάλτερς κι' ἔτσι ἔληξε τὸ ἐπεισόδιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἔτυχε νὰ συναντήσουν ἕνα πλῆθος πανιὰ ποὺ ὅλα ἔστριβαν ἀργὰ-ἀργὰ ἀπὸ τὰ βορειανατολικὰ στὰ δυτικά. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἀκριβῶς ποὺ λογάριαζαν πὼς κόντευαν νὰ φθάσουν στοὺς Μπάνκους τῆς Παρθένου, τοὺς πλάκωσε ἡ ὁμίχλη κι' ἔρριξαν τὴν ἄγκυρα περιτριγυρισμένοι ἀπὸ τὰ ἀδιάκοπα κουδουνίσματα ποὺ ἔκαναν ἀόρατες καμπάνες γύρω τους. Δὲν ψάρεψαν καθόλου, μὰ τύχαινε καμμιὰ φορὰ ψαρόβαρκα νὰ συναντᾷ μιὰν ἄλλη μέσα στὴν ὁμίχλη καὶ νὰ λένε τὰ νέα τους.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, λίγην ὥρα πρὶν ξημερώσει, ὁ Ντὰν καὶ ὁ Χάρβεϋ ποὺ εἶχαν χορτάσει ὕπνο, γλύστρησαν ἀθόρυβα ἀπὸ τὶς κουκέτες τους γιὰ νὰ κλέψουν τηγανίτες. Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ τὶς παίρνουν κρυφά. Μὰ οἱ κλεμμένες τοὺς φαίνονταν νοστιμώτερες καὶ διασκέδαζαν βλέποντας τὴ φούρκα τοῦ μάγειρα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

* Στὶς Ἀζόρες.

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΜΙΚΕ

1. Ἄ, τί ὡραῖο χρυσόψαρο.—2. Ὤ, βρέχει! τὸ κακόμοιρο εἶναι ἔξω καὶ θὰ βραχῇ!—3. Γρήγορα μιὰ ὀμπρέλλα! - 4. Ἔ, τώρα εἶναι καλά...

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Πάλι μᾶς ἦρθες, ἄνοιξη χίλιοτραγουδι-
[σμένη
Πόσες καρδιὲς σ' ἐπρόσμεναν, πόσες σ'
[ἀναζητοῦσαν
Νὰ ρθῇς νὰ φέρῃς τὴ χαρὰ στὰ στήθη
[ποὺ ποθοῦσαν
Μὲ μιὰν ἀχτίδα ἥλιου σου πολυαγαπη-
[μένη.

Πόσο καθάρια ἡ θάλασσα τ' ἀτλόζια
τη; ἁπλώνει
Πόσο ἡ ἀπέραντη χαρὰ τὴ γῆ περικυ-
[κλώνει
Πόσο γλυκὰ ὁ ἀέρας σου μακρόσυρτα
[τραγούδια
Λέγει στὰ φύλλα τὰ δειλά,τὰ πρῶτα τὰ
[λουλούδια.

Ὅσα νὰ πῇ κανεὶς γιὰ σέ, ὅσα νὰ τρα-
[γουδήσῃ
Δὲν φθάνουν δὲν ζυγώνουνε τ'ὄνειρευτό
[μεθύσι
Ποὺ χύνουν γύρω οἱ χάρες σου, οἱ τό-
[σες σου ὁμορφάδες
Ποὺ φέγγουν σ' ὅλες τὶς καρδιὲς σὰν
ἄσβυστες λαμπάδες,

Νέα Ἐσμαράλδα [Γ]

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Κάτι τὸ ἀλλοιώτικο ἔχει εἰσχωρήσει σ' ὅλη τὴ φύση. Κάτι ποὺ σὲ κάνει ἀθελά σου νὰ φωνάζῃς, νὰ τρέξῃς, νὰ τραγουδήσῃς σὰν παιδί,μὰ καὶ νὰ σταθῇς σκεπτική, ἀκίνητη κοιτώντας μ' ἕνα φόβο αὐτὸ τὸν παλμὸ ποὺ συνταράζει ὁλόκληρη τὴ φύσει. Κοιτώντες μὲ δέος καὶ ταπεινὰ ὅλη αὐτὴν τὴν θριαμβευτικὴ γιορτή, τὸ θαῦμα τοῦτο ποὺ λέμε μὲ μιὰ μόνη λέξη: ἄνοιξη.

Ὅλα πράσινα, ὅλα χαρούμενα.

Οἱ συκιὲς ποὺ λίγο πιὸ πρὶν στέκονταν ἄχαρες, γυμνές, ντύθηκαν καὶ κρατοῦν κάτω ἀπὸ τὸ πράσινο πέπλο τους, τὸ μεσταμένο καρπό τους. Οἱ πορτοκαλλιὲς αὐτὸ τὸ ἀμφίβολο δέντρο ποὺ ἔχει σύγχρονα καρποὺς γινομένους κ' ἄλλους πράσινους ἀκόμη καὶ ἄνθη, ἀναδίνει μιὰ λεπτὴ καὶ ἀπόκοσμη εὐωδία.

Τσιτσιρίσματα πουλιῶν: Τί νέαν;

Μὴν εἶναι τάχα τὰ σπουργίτια ποὺ συζητοῦν γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῶν χελιδονιῶν;

Οἱ μουριὲς ντύθηκαν κ' αὐτὲς γιορτινά, σὰν ὅλα, τίποτα δὲ μένει γυμνό.

Μόνο κεῖ στὴν ἄκρη τοῦ κήπου μιὰ μυγδαλιὰ μένει ἀμέτοχη σ' αὐτὴ τὴ χαρά. Γιατί;

Ὦ εἶναι σὰν ἐκεῖνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βλέπουν τοὺς ἄλλους πάνω στὸ γλέντι, πάνω στὴ χαρά, ἐνῶ αὐτοὶ μένουν ἀπόμερα, μακρυά, ἀφάντασται μακρυά. Αὐτὸ τὸ δέντρο ποὺ μοιάζει ξεμαλλιασμένο ἔφερνε ἄλλοτε πρῶτο τὴ χαρά,τὸ χαρμόσυνο μήνυμα. Καὶ τώρα; Τώρα ἴσως κάποιο ἀπ' αὐτὰ τὰ πρωϊνὰ τὰ γεμάτα φῶς θὰ τὴν κόψουν: «Εἶναι μιὰ ξερὴ μυγδαλιά, θὰ τὴν κάψω» ἔτσι εἶπε προχτὲς ὁ περιβολάρης.

Ναί ἂς τὴν κόψουν, τί γυρεύει αὐτὴ μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρέλλα σ' αὐτὸ τὸ γλέντι;

Βιολέτες, μενεξέδες, γιασεμιά, τριαντάφυλλα, σκορπίστε τὸ ἄρωμά σας, τὸ ἄρωμά σας τὸ μεθυστικό, ζῆστε, γιατὶ θἄρθῃ κάποτε ἕνα τέλος."Ἕνα καυτερὸ καλοκαιριάτικο μεσημέρι ἢ ἕνα χλωμὸ ἀπομεσήμερο τοῦ φθινοπώρου - ἀδιάφορο—ποὺ θὰ γείρετε τὸ μυρωμένο κεφαλάκι σας ψιθυρίζοντας: ἦταν ἕνα ὄνειρο!

Τσιγγανοπούλα τῆς Ἐρύσσου [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ***Καθηγητής***: Πόσους πόδας ἔχει ἡ ὀργυιά;

Τὸ ***Κοκκινοπίπερο***: Τέσσερις!

— Μὰ τί, γιὰ θηλαστικὸ τὴν πέρασες, παιδί μου!

Τὸ ***Κοκκινοπίπερο*** ἀπὸ μέσα του. (—Πῶ πῶ,ἔκανα λάθος, πουλὶ θὰ εἶναι· καὶ δυνατό): Δύο, κύριε καθηγητά!

Κατάσκοπος 33

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 38ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1938.

["Ἰδε «Διάπλασιν» τοῦ 1937 φυλλ. 51]

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ὁ ἀριθμὸς ποὺ συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ἤλῳ διέθεσεν ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ:

Κ. Γαβριλάκης, 520

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ:

Ἀθηνᾶ Α. Παπαχαρίση, 468. Φελμάρε καὶ Λίλιβελ, 364. Κάτε Πανᾶ, 312. Σκυριανόπουλο, 260.Κόκκινη Γατούλα, 260, Χαλκιδιώτισσα, 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀγγέλα Μ. Γάγκα, 156. Λυγερή,156. Μιράντα Κ.Λεμπόνο, 156. Ἠρὼ Βαμβάκου, 104, Ἰωνία Εὐαγ. Γιάντσου, 104.Γαλάτεια Κρυσταλλίδου, 104. Φοίβη, 104. Ἀφροδίτη Κ. Μητσάκη, 104. Σύλλογος Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, 104. Ρεμῆς, 104. Ἕλλη Α. Οἰκονόμου, 104. Διαβολόπαιδο, 104. Χιονοθύελλα, 104. Κούλα Τσιποῦρη, 104. Λοξασμένο Ἀκρωτῆρι, 104. Ἠρὼ Χατζηκυριάκου, 104. Εὐαγόρας, 78. Σύλλογος Ἀτθίδες, 78, Δημήτρ. Βασώνης, 78. Λευκὴ Καμέλια, 70. Γλυκογέλαστη, 65. Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 52. Φανὴ Χ. Ἀνδρέου, 52. Σύλλογος Ἀνοιχτόκαρδοι, 52. Χονδροκέφαλος,52, Λοξασμένο Νησί 52. Χιονισμένη Ἐλάτη, 52. Λήδα Χ. Βλάτσιου 52. Ροζελάντια, 52. Μαρία Βαλέφσκα, 52. Μιχ.Φ. Γιαννίρης, 52. Μαρία Μ. Γλυνοῦ, 52. Μαρία Γραναφίδου. 52. Σεβὰχ Θαλασσινός, 52. Σταμάτης Ι. Δάμπασης, 52. Ἀηδονόλαλη, 52. Πηνελόπη Φ. Δίπλα, 52. Γκλόρια, 52. Γαλαξειδιωτοπούλα, 52. Κυκλαμιά, 52. Ἀκρίτας Θεριανός, 52. Ἐλευθερία Καζαμία, 52. Λάκης Γ. Καλογερόπουλος, 52. Εὐάγγελ. Καραγεώργης, 52. Πιπίτσα Καραμίτσου, 52. Ἑλένη Καστοριάδου, 52. Πεισματάρικο Γατάκι, 52. Ἄντυ Κόγκα, 52. Νίκη Κοντίδου, 52. Αἴγλη, 52. Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, 52. Καρυάτις, 52. Ζαχαρούλα Γ. Κωνσταντάκη, 52.Σπυρίδων Λέκκας, 52. Δημήτρ.Θησ. Λιβέριος, 52.Γαρύφαλο, 52. Γελασίνα, 52.Λαύρα Μαρκοπούλου, 52. Ἀνθίππη Μαστροκώστα, 52. Λία Ν. Μεταξᾶ, 52. Γρηγορ. Α.Μεταξᾶς, 52. Νεφέλη, 52. Ἠλιοπερίχυτη, 52. Διάνα, 52. Εὐάννα, 52. Θλιμμένη Ἀδελφούλα. 52. Γ. Ξανθόπουλος, 52. Ἔφη Κ. Οἰκονόμου, 52. Ἀρτανιάν,52. Παναγ. Σπ. Πανουτσόπουλος, 52.Μύρτα Φλώρη, 52. Φραγκίσκος Ἰώσήφ, 52. Ἄπτερος Νίκη, 52. Μεγάλη Ἑλλάς, 52. Χαρίλ. Ν. Παρλιάρος,52 Δῆμος Α. Πέτριτς, 52. Ἀδριανὴ Πνευματικάτου,52. Κλαίλια, 52. Σύλλογος Ράδιο Ἑλλάς, 52. Μερσενγές, 52. Βερόνικα, 52. Ραμνουσία Ἄρτεμις, 52. Ἰωνία, 52. Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας,52.Χαρίκλεια Σπηλιωτοπούλου, 52. Ἄλκης Π. Σπορίδης, 52. Σίφουνας, 52. Διδὼ Στεφανοπούλου, 52. Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, 52.Μάχη Τσούρη, 52. Χαράλαμ. Φανδρίδης, 52, Μπετόβεν, 52. Τρελλὴ Χαβανέζα, 26. Βασίλισσα τοῦ Βορρᾶ, 26. Βερόνικος, 26. Νιόβη, 26. Κλαίρη Γ. Κοκκίνου, 26. Κυρὰ-Δασκάλα, 26. Κυκλών,26. Νίκος Π. Πάνου, 26.Βασίλισσα Νεφερτίτι, 13. Λιμνοθαλασσίτης, 13. Λένα Χάρη, 13.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν ὁρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, ἐκ τῶν ἐθημευσομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὁριζομένας τιμάς. Τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 38ου Διαγων. Ξεσπαθώματος, (ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ Κεφ. Α' § 35, σελ. 9 καὶ καθεξῆς).

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των νὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶχαν στείλει φωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας, εἴτε τοῦ Προέδρου, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων, ἤτοι ἓν Εὔσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται εἰς τὰ μέλη· ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13 Ἰουνίου 1939

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ξεσπαθώματος ποὺ δημοσιεύονται σήμερα. Δὲν εἶναι τοῦ ἐφετεινοῦ ἀλλὰ τοῦ περσινοῦ (1938). Τὸ ἐφετεινό,βλέπετε, δὲν τελείωσε ἀκόμα. Ἀκόμα ξεσπαθώνουν τὰ καλὰ μου παιδιὰ καὶ μποροῦν νὰ ξεσπαθώνουν ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου μου. Τώρα μάλιστα τὸ καλοκαίρι μὲ τὰ ταξίδια καὶ τὶς καινούργιες γνωριμίες, εἶναι πολὺ καλὴ ἐποχὴ γιὰ ξεσπάθωμα κι' ἐλπίζω νὰ ἐπωφεληθῆτε.— Τἀποτελέσματα τῶν Εὐσήμων τοῦ 1938, ἐλλείψει χώρου στὸ σημερινό, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρχόμενο.

Ὅσα Διαπλασόπουλα θὰ ἤθελαν νὰ λάδουν μέρος στὰ Ἐξηντάχρονά μου, μποροῦν νὰ μοῦ τὸ δηλώσουν ἀπὸ τώρα. Θὰ χρειασοῦν ἀγόρια καὶ κορίτσια, μεγάλα καὶ μικρά, μὲ ταλέντο ἠθοποιΐας, ἀπαγγελίας ἢ τραγουδιοῦ, γιὰ τὰ θεατρικὰ ἔργάκια ποὺ θὰ παιχθοῦν κατὰ τὸν ἑορτασμὸ (κωμῳδίες, δραματάκια,διαλόγους κτλ.) καὶ ἕναν Ὕμνο ποὺ θὰ φαλῇ ἐν χορῷ.

Πραγματικῶς; ***Λόη Ἀλόη***, ἀπὸ τὸ τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὰ τὰ ἄρθρα ποὺ τόσο σοῦ ἄρεσαν.Ὁ ἑορτασμὸς τῶν Ἐξηντάχρονων δὲν θὰ γίνῃ μόνο στὴν Ἀθήνα. Καὶ σ' ἄλλες ἑλληνικὲς πόλεις θὰ σχηματισθοῦν Ἐπιτροπές, καὶ στὴ δική σου πιθανώτατα, κι' ἔτσι θὰ μπορέσῃς νὰ λάδῃς μέρος. Δὲν θυμοῦμαι τώρα γιὰ τὴ Μαγική Εἰκόνα σου ἐκείνη, ἀλλὰ δὲν χάνεις τίποτα νὰ μοῦ τὴν ξαναστείλῃς. Ἡ σημερινὴ πολὺ καλή, καθὼς καὶ τὰ σκίτσα τοῦ κ. Φαίδωνος ποὺ τοῦ τὰ ἔδωσα μαζὶ μὲ τὸ γράμμα. Σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ βρῇ ψευδώνυμο εἶναι δλωσδιόλου ἀκατάλληλος.Ἐκτὸς ποὺ δὲν ἔχει αὐτὴ τὴν ἰδιοφυΐα, φρονεῖ πὼς τὸ ψευδώνυμό του καθένας πρέπει νὰ τὸ βρίσκῃ μόνος του, κι' αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὸ πραγματικό του ὄνομα ποὺ τοῦ δίνει ἕνας νουνός.

Τὸ ξέρω, ***Βαρκούλα τοῦ Νείλου***, πὼς τὰ μαθήματα τῆς Τ' δὲν θὰ σοῦ ἐπέτρεπαν νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς τὸ καλοκαίρι ποὺ θὰ εἶσαι ἐλεύθερη. Χαίρω μάλιστα ποὺ θὰ κάμω καὶ τὴν προσωπική σου γνωριμία, ὅταν θὰ ἔλθῃς, μετὰ τὰς ἐξετάσεις στὰς Ἀθήνας μὲ ἀεροπλάνο. Σὲ περιμένω. Θὰ ἔλαβες βέβαια τὸ Τεῦχος Ξενοπούλου ποὺ σοῦ ἐστάλη δεμένο καὶ θὰ διάβασες ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσες νὰ διαβάσῃς.

Ἀλήθεια, ***Ἀεροπορίνα***, ὁ κ. Κοτζιᾶς μοῦ ἔδειξε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ ὅλα τὰ παλιὰ Διαπλασόπουλα ἔπρεπε νἄχουν γιὰ μένα. Βεβαιότατα ποὺ τὰ Ἐξηντάχρονα θὰ γιορτασθοῦν καὶ στὴν πόλη σας ποὺ δλάκαιρη ἡ κοινωνία της —μπορῶ νὰ πῶ—ἀποτελεῖται ἀπὸ παλιὰ καὶ νέα Διαπλασόπουλα. Εἶδα τί ὡραῖα ποὺ γιορτάσατε ἐκεῖ τὴν ἕνωση τῆς Ἑπτανήσου φέτος ποὺ συμπληρώθηκαν 75 χρόνια.

Πολλὰ μαθήματα κάνεις, ***Κεφαλλονίτισσο Ἀκρογιάλι***, καὶ φοβᾶμαι μὴν παρακουράζεσαι. Ὁπωσδήποτε, αὐτὸ ποὺ παίρνεις στὸ Νοσοκομεῖο δὲν εἶναι περιττό, ἀφοῦ ἡ μητέρα σου, ποὺ εἶναι γυναικολόγος, θέλει νὰ σὲ κάμῃ γιατρισσα σὰν κι' αὐτήν. Τὰ φυλλάδια ἀπὸ ἐδῶ σοῦ στέλνονται τακτικώτατα, ὥστε ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔλαβες — καὶ ποὺ σοῦ τὸ ξαναστειλα—θὰ χάθηκε στὸ ταχυδρομεῖο.

Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀθλητῶν καὶ ἀθλητριῶν στὸ νησί σας, ποὺ μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κι' ἡ ἀδελφή σου. Φαντάζομαι πόσο θὰ τῆς ἄρεσε ἡ Ἀθήνα ποὺ τὴν ἔβλεπε πρώτη φορά. Ναί, στὸ ποίημα «Ἀκρογιαλιά», ἔγινε ἕνα τυπογραφικὸ λάθος ποὺ δὲν ἔχει νόημα καὶ πρέπει νὰ διορθωθῇ: ἀντὶ δηλ. «λουρίδι», γράψετε «λιτρίδι» ποὺ σημαίνει χαλίκι.Χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ μυθιστορήματά μου καὶ ποὺ εὐχαριστήθηκες πολὺ ἀπὸ τὸ τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας«.Τὸ κομμάτι σου τὸ ἔλαβα καὶ θὰ τὸ διαδάσω μὲ τὴ σειρά του.

Ἔλαβα, ***Δερβενάκια***, τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ σοῦ εὐχήθηκα παραστικά. Καλὰ τώρα, ἔ;.. Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ ἐκπληρωθῇ: καὶ τὰ δυό μου ἐφετεινὰ μυθιστορήματα θὰ διαρκέσουν ὅλο τὸ χρόνο. Ὡστόσο καὶ τὸ τρίτο ποὺ δημοσίευσα πέρσυ, τὸ «Μαμμοῦθ», δὲν ἦταν μικρό, ὅπως σοῦ φάνηκε· μόνο διήρκεσε λιγώτερο, γιατὶ σὲ κάθε φυλλάδιο δημοσίευα μεγαλύτερη συνέχεια. Τὰ πολύτιμα εὑρήματα τῶν Δελφῶν, μὴ φοβᾶσαι, θὰ μείνουν στὴν Ἑλλάδα. Πάει ὁ καιρὸς ποὺ τὰ ἔπαιρναν οἱ ξένοι, ὅπως τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου κοὶ τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνα.Τότε, βλέπεις, ἡ Ἑλλάδα δὲν ἦταν ἀνεξάρτητο κράτος: ἦταν ἕνα μέρος τῆς Τουρκίας.

Φαντάζομαι, ***Μόνα Λίζα***, τὴ χαρά σου γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο στὴ Μικρὴ Κυριακή,καὶ περιμένω τὴ φωτογραφία σου νὰ τὴ δημοσιεύσω. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε κιόλας ἂν σοῦ μοιάζῃ ἡ αὐτοπροσωπογραφία... Πραγματικῶς, ὁ κ. Τέλλος Ἄγρας, ὅπως διηγεῖται ὁ ἴδιος στὸν «Θεατή», τὸ ψευδώνυμό του αὐτὸ τὸ πῆρε στὰ 1909 ὅταν ἦταν Διαπλασόπουλο καὶ χρειάσθηκε ἕνα γιὰ νὰ μοῦ γράψῃ καὶ νὰ συνεργάζεται στὴ Σελίδα. Τὸ δονομα «Τέλλος Ἄγρας» τὸ βρῆκε,λέει, σ' ἕνα Μακεδονικὸ Ἡμερολόγιο, κι' ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε, τὸ κράτησε καὶ σὰ συνδρομητής μου. καὶ σὰ συνεργάτης μου, καὶ σήμερα αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του, μ' αὐτὸ τὸν ξέρει ὅλος ὁ κόσμος, κι' ὄχι Εὐάγγελο Ἰωάννου, ὅπως λέγεται πραγματικά.

Εὐχαριστῶ τὴν ***«Ζουλοπαρέα»***, ποὺ ἀγόρασε καὶ μοῦ ἔστειλε δυὸ εἰσιτήρια τῆς Σχολικῆς Ἑορτῆς τῆς Ἰονίου Σχολῆς (Τμῆμα Θηλέων), ποὺ ἔγινε τὴν περασμένη Κυριακὴ στὸ Θέατρο Κοτοπούλη. Πῆγα μὲ τὴ δ. Ταρσούλη καὶ μείναμε πολὺ εὐχαριστημένοι. Πόσα κορίτσια! Ὡραιότατη ἦταν ἡ Ρυθμικὴ Γυμναστικὴ κι' ἡ μεγάλη εἰκόνα «Ἡ Ἑλλὰς τῆς ἁγνῆς Αὐγούστου» μὲ 46 πρόσωπα. Πολὺ καλὰ ἐπίσης παίχθηκαν ἀπὸ τὰ κορίτσια ὁ πρόλογος ἀπὸ τὸν «Ρήγα» τοῦ κ. Ρώτα καὶ σκηνὲς ἀπὸ τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι». Ὁ κόσμος ποὺ κατέκλυσε τὸ θέατρο ἐνθουσιάσθηκε, καὶ πολλὰ θερμὰ συγχαρητήρια πῆραν οἱ νεαρές ἐκτελέστριες κι' ἡ διεύθυνση τοῦ καλοῦ σχολείου.

Ἄργησες, ***Μενεξέ***, ἀλλὰ πάλι καλὰ ποῦ... ξεφύτρωσες μετὰ ἕνα χρόνο. Ἀλλα... λουλούδια κάνουν καὶ περισσότερο. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὰ Ἐξηντάχρονά μου, ποὺ μὲ τόση ἀνυπομονησία τὰ περιμένεις. Γιὰ τὸ «μεθαύριον» δὲν εἶναι ἀπίθανο αὐτὸ ποὺ ἄκουσες· δηλαδὴ πὼς πρῶτα ἦταν «μετὰ δ αὔριον», ὕστερα ἔγινε «μεθ' δ αὔριον», καὶ τέλος «μεθαύριον». Ἀλλὰ ἡ δπόθεση πὼς ἔγινε ἀπὸ «ἔλξη» ἐγκυάται κι' ἀπὸ τοῦτο ποὺ δὲν τὸ εἶπα τὴν ἄλλη φορά: Πολλοί, ἀντὶ «μετερχόμενος», λένε «μεθερχόμενα» κατὰ τὸ «μεθεπόμενο». Τώρα περιμένω καὶ τὸ κομμάτι.

Κι' αὐτὸ ποὺ σκέφθηκες, ***Κίτρινη Ἀράχνη***, εἶναι στὸ πρόγραμμα. Μετὰ τὸν ἑορτασμὸ δηλαδή, ἕνα φυλλάδιο μου—δωδεκασέλιδο, δεκαεξασέλιδο, ἢ καὶ μεγαλύτερο, δὲν ξέρω ἀκόμα—νὰ βγῇ ἀφιερωμένο στὰ Ἐξηντάχρονά μου. Θὰ εἶναι ἀνάλογο μ'ἐκεῖνο ποὺ βγῆκε στὰ Τριαντάχρονά μου καὶ θὰ περιέχῃ περιγραφὴ τοῦ ἑορτασμοῦ, τοὺς λόγους ποὺ θὰ ἐκφωνηθοῦν καὶ τὰ καλύτερα ἄρθρα ποὺ θὰ γραφθοῦν. Δὲν θὰ λείπῃ, ἐννοεῖται, κι' ἡ σχετικὴ εἰκονογράφηση. Καλὴ ἡ ἰδέα σου νὰ ἔχῃ καὶ Σελίδα Συνεργασίας μὲ κομμάτια γραμμένα ἀπὸ Διαπλασόπουλα γιὰ τὴν περίσταση. Καὶ βέβαια δὲν θὰ σ' ἐμποδίσω ἂν θέλῃς νὰ δώσῃς ἕνα βραβεῖο στὸ καλύτερο, θὰ σ' εὐχαριστήσω μάλιστα γιὰ τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ κίνημα. Θὰ μοῦ πῇς μόνο τί θὰ εἶναι τὸ βραβεῖο σου, γιὰ νὰ τὸ γράψω ὅταν θὰ ζητήσω ἀπὸ τὰ παιδιὰ τὰ κομμάτια.

Ρομπὲν τοῦ Δόξλεύ, δὲν ἐπιάβασα ἀκόμα τὸ κομμάτι σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ νὰ δημοσιευθῇ, ἀφοῦ εἶναι τόσο ἐκτενές."Ἕνας λόγος ἀκόμη γιὰ νἀποφεύγετε τὰ ἐκτενή...'O **Α.** εἶναι συνδρομητής μου. Πὲς στὴ ***Ντενίζ*** πὼς λυπήθηκα πολὺ γιὰ τὸ πάθημά της καὶ τῆς εὔχομαι παραστικά. Ὥστε τὸ 13 ποὺ εἶχες στὰ Μαθηματικὰ τὴν Α' Ἐξαμηνία, τὸ ἔκαμες 16; Πολὺ καλά, εὖγε! Τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο μπορεῖς νὰ τὸ στείλῃς καὶ σὲ μένα, ἀλλ' ἀφοῦ, ἐννοεῖται, μάθῃς τὴν τύχη αὐτοῦ ποὺ ἔστειλες.

Χαίρω πολύ, ***Μυγχάουζεν***, ποὺ ξαναγυρίζεις καὶ τώρα θὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Οἱ λύσεις σου δεκτές. 'O ***Παρατηρητής*** μου μένει στὴν Πόλη. Πολὺ ὡραῖα καὶ τὸ Εἰκονογραφημένο Π. Πνεῦμα σου κι' ἡ γελοιογραφικὴ σειρά. Θὰ τὰ δημοσιεύσω. Ναί, κατὰ λάθος σὰ ἕανο Π. Πνεῦμα (23 φυλλάδιο) μπῆκε τὸ ψευδώνυμό σου· μὰ τίνος ἦταν, τώρα δὲν θυμοῦμαι.

Ἄδικα λοιπὸν φοδόσουν, ***Κυκλαμιά***, ἀφοῦ ἔπαιξες τὸ κομμάτι σου χωρὶς λάθος. Εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα πὼς πῆγες στὸν «Παρνασσὸ» μὲ τὸν πατέρα σου ὅταν γιορτάζονταν τὰ Πενηντάχρονά του καὶ συγκινήθηκες πολὺ ὅταν τὸν εἶδες στὸ βῆμα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ γιὰ τὰ Ἐξηντάχρονά μου, καθὼς καὶ τοὺς γονεῖς σου, ποὺ σὰν παλιὰ κι' αὐτοὶ Διαπλασόπουλα, προσφέρονται τόσο εὐγενικὰ νὰ λάδουν μέρος στὴν Ἐπιτροπή.Εἶδα τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὸ ταξίδι σου ἀνὰ τὴν Κρήτη καὶ φαντάζομαι τὰ γέλια ποὺ θὰ ἔκανες ἀφοῦ ἦταν στὴν παρέα σας κι' ὁ ἔξοχος εὐφυολόγος κ. Γ. Πέπ.

Καὶ σένα, ***Τρισεύγενη***, σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ προσφέρεσαι νὰ λάδῃς μέρος στὴ γιορτή μου. Ἀφοῦ ἔχῃς ταλέντο στὸ χορὸ καὶ στὸ θέατρο, μπορεῖς βέβαια νὰ χρησιμεύσῃς καὶ θὰ σὲ καλέσω ὅταν θὰ εἶναι καιρὸς νὰ παρουσιασθῇς. Καλὴ ἐπιτυχία στοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου. Βέβαια, ὁ χρόνος αὐτὸς σοῦ ἦταν δύσκολος, ἀφοῦ ὅλα τὰ μαθήματα τὰ ἔκανες γερμανικά· ἀλλὰ ὁ ἑπόμενος θὰ σοῦ εἶναι πολὺ εὐκολώτερος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἁλιεὺς τοῦ Αἰγαίου, ἄ.(ΔΚ). Σύλλογος «Διαπλασιακὴ Στέγη» ἐν Ἀθήναις. Ξενητεμένο Διαπλασόπαιδο, ἀ. (ΑΜ), Εὔη, κ. (ΕΣ).

Ἀνακινώσεις Ψευδωνύμων: Μερσεντές, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Αὐγὴν* (οἱ λύσεις δεκτές, ἡ φωτογραφία καλή, ἀλλ' ἀκατάλληλη γιὰ δημοσίευση· ἡ Ἀκρόπολη, βλέπεις, εἶναι τόσο γνωστή, ὥστε γιὰ νὰ δημοσιευθῇ μιὰ φωτογραφία της, πρέπει νὰ εἶναι ἀριστούργημα· καλὴ ἐπιτυχία· περιμένω·) *Ἴκαρον* (φυλλάδιο ἔστειλα· δὲν δημοσιεύω Σταυρόλεξα γιατὶ εἶναι μιὰ Ἄσκηση ἠλιθία μπροστὰ στὶς Ἀσκήσεις ποὺ συνθέτουν τὰ Διαπλασόπουλα· συγκρίνεται π. χ. μὲ τὰ Σταυρόλεξα ἕνας Ρόμβος, ἕνα Δικτυωτό, μιὰ Γωνία μετὰ Πυραμίδος, ἕνα Κεκρυμμένο καὶ Ἀντεστραμμένο Κυβόλεξο, γιὰ νὰ ναφέρω μόνο τὰ Σχήματα·) *Τρελλαντώνην* (μὲ χαρὰ διάβασα τὸ γραμματάκι ποὺ μοῦ ἔγραψες καθ' ὑπαγόρευση τῆς ἀδελφῆς σου· ἐλπίζω νὰ εἶσαι γρήγορα σὲ θέση νὰ μοῦ γράψῃς καὶ μόνος σου· τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου θὰ τὴν εἴδες) *Σεσπαθωτὴν* (ἔστειλα 23ον φυλλάδιο·) *Ἕλλην Συκιώτου* (οἱ λύσεις Πν. Ἀσκήσεων πρέπει νὰ γράφονται σὲ λυσόχαρτο, ποὺ τὸ προμηθεύουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου· τιμᾶται, ταχυδρομικῶς, δρ. 4,50) *Νέοκτορ Χ* (εὐριστῶ πολὺ· στὸ γράμμα σου δὲν βρῆκα τὰ λεπτὰ γιὰ τὸ τομίδιο ποὺ παραγγέλλεις·) *Ἀλεξάνδραν Ἀραβαντινοῦ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ναί, νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνηση·) *Δωδωναῖον* (κι' ἄλλοι μοῦ κατήγγειλαν διάφορες Ἀσκήσεις ὡς ἀντιγραμμένες, κι' ἔθεσα «ὑπὸ κάθαρσιν» αὐτὲς τὶς Συλλογές·) *Λέοντα* (Αἰνίγματα καὶ γενικῶς Ἀσκήσεις δὲν δημοσιεύω παρ' ἀπὸ Συλλογὲς ποὺ μοῦ στέλνουν ἐμπροθέσμως· ὅταν προκηρύσσεται ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός· πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ·) *Λαίδην Μαριάνναν*, *Ἴσεδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Αὐγούστου.

340 Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου τὰ ζῶα τὸ κουνᾶνε.
Τὰ δεύτερό μου, ὅταν πεινᾶνε,
Ἄγρια σκληρὰ τὸ κυνηγᾶνε.
Καὶ μὲ τὰ δυὸ ποὺ εἶπα στὴ σειρά,
Μεγάλη κάνω ἐγὼ δροσειρά.

Δεξασμένο Ἀκρωτήρι

341. Συλλαβόγριφος

Τὸ ἀποτελοῦν δυὸ σύμφωνα μαζὶ
Κι' ὁ ἄνθρωπος τὸ ἔχει ἑνόσῳ ζεῖ.
Μὰ ὅταν ὁ κακόμοιρος πεθαίνῃ,
Ἀπ' ὅσα ἔχει αὐτὸ μονάχα μένει.

Δεξασμένο Ἀκρωτήρι

342. Στοιχειόγριφος

Γίνεται σὲ μένα ἐκεῖνο
Ποὺ ἀπαιτεῖ κάθε φαί.
Μὰ κοιν' ὄνομα θὰ γίνω,
(Ξενικὸ ὅμως) γυναικεῖο,
Ἂν ὁ τόνος μου ἀνεβῇ
Κι' ἂν ἀλλάξῃ ἕνα στοιχεῖο.

Σκιὰ

343. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου ἔγραψε Εὐαγγέλιο.
Τὸ θηλυκό μου σημαδεύει κάτι.
Τὸ οὐδέτερό μου εἶναι νόμισμα,
Ἀλλὰ σὲ ξένα κράτη.

Σκιὰ

344. Κλῖμαξ

Β — Σ
Β — — Σ
Β — — — Σ
Β — — — — Σ
Β — — — — — Σ
Β — — — — — — Σ
Β — — — — — — — Σ
Β — — — — — — — — Σ
Β — — — — — — — — — Σ
Β — — — — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα· καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: ὁ Ζεὺς τῆς αἰγυπτιακῆς μυθολογίας, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, πόλις τῆς Ἑλλάδος, ποταμὸς τῆς Ρωσσίας, νεοέλληνα ποιητής, ἀρματωλός, Λατῖνος ποιητής, νεοέλλην ποιητής, υἱὸς καὶ διάδοχος ρωμαίου αὐτοκράτορος, μυθικὸς ἥρως.

Ἡλιοπερίχυτη

345. Ἐπιγραφή

Ν
Ω Μ
Ο Λ
Ο Σ
Ε Σ
Α Κ
Η Κ
Ι Ν
Ε Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. Αἴγλη

346—350. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ρᾶ, ἄκρα, ἔτος, Ἄσσος, λάβα. Αἴγλη

351—353. Τριπλοῦς Συμφωνόγριφος.

1.— *ααια, αια, αιια, οιια, αοη.*
2. — *υεια, αια, αωη, εω, ωυια.*
3.—*εη, ουη, αηουια, εαια, αυη.*

Δι' ἑνὸς συμφώνου, τοῦ αὐτοῦ εἰς ἑκάστην πεντάδα ἀλλὰ διαφόρου εἰς ἑκάστην σειράν, ὁσασδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς τοὺς σοροὺς δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν δεκαπέντε λέξεις (ἀνὰ πέντε δι' ἑκάστου συμφώνου).

Ἡλιοπερίχυτη

354. Φωνηεντόλιπτον

ν-τ-νσ *-σχς

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασόκοσμου

355. Γρῖφος

Ε Ε
Ε Ε
ΕΕΕΕ
Ε Ε
Ε Ε

ο πουλῶ
ο ο
πλά
ο ο
ο

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλαηόκοσμου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 14

144. *Ἐσχάρα* (ἐς, χαρά).—145. Μοῦσα (μοῦ, σά).— 146. Οὐρανία Οὐκρανία, — 147. Τζάμι Τζαμί. 148.

ΙΩΑΝΝΗΣ
Ω Γ Ι Κ
ΑΓΟΡΑΙΑ
Ν Ρ Ο Π
ΝΙΑΟΥΣΑ
Η Ι Σ Ν
ΣΚΑΠΑΝΗ

149. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ (Ρῆνος, Ἱστορία, Σόφια, Τῆνος, Ὁράτιος, φάτνη, νιφάς, Ἡραῖον). —150-154. Διὰ τοῦ Ε: *ἀετός, Λέρος, μένος, δέμα, ἔρμα.*— 155. ΗΛΕΚΤΡΑ-ΛΑΒΑΡΟΝ ΙΜΑΛΑΪΑ (ΠΓΑΙον, ΧΛΑΜός, ΛΕΒΑδεία, ΈΚΑΔη, ΣΤΡΑσβοῦργον, ΓΡΟΙλανδία, ΠΑΝΑθήναια).—156. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ —157. *Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν* (ἤτα νὶ ἐπὶ τὰν).

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ' — 362]

Τηλεγράφημα ἐκ Ζουρλοκομείου! Φορῶντες τὸν Ζουρλομανδύαν, ποὺ εὐγενῶς προσφερθεῖς μᾶς ἐχάρισε ὁ Κατάσκοπος 33 ἀνακοινοῦμεν, ὅτι περιμένουμε ὁπαστήριξιν ἀπὸ ὅλους στὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Ὑποκόμητος Σέσιλ. ΖΟΥΡΑΟΠΑΡΕΑ

[ΑΘ' — 363]

Ἐλπίζοντες εἰς τὴν ὑποστήριξη τοῦ Διαπλασόκοσμου κατερχόμεθα στὸ Δημοψήφισμα Ὑποκόμητος Σέσιλ.

ΡΑΔΙΟ ΕΛΛΑΣ

[ΑΘ' — 364]

Κυρίαρχοι, φίλοιμας περιμένουμε ἀνυπόμονα ἀπάντηση. Διαπλασόκοσμε, ἀναμένε ἕνωση. *Ράδιο-Ἑλλάς.*

[ΑΘ' — 365]

ΨΗΦΙΣΑΤΕ: «ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ» ΟΛΟΙ.

[ΑΘ' — 366]

Ἕνα Χάρη, ἄπειρες θερμὲς εὐχές. *Τίνο Ρόσσι*, κρῖμα! τὸ κόλπο ἀπέτυχε. Ἡ Χαρά. . .προδόθηκε!

Βασίλισσα Νεφερτίτι

[ΑΘ' — 367]

Διαβολάκια, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὡραῖο ἄλμπουμ. *Δευκὴ Καμέλια*, μὲ συγχωρεῖς, θἀργήσω λίγο. *Ἴσις*

[ΑΘ' — 368]

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες, εἰς ἀνάμνηση τῆς Διαπλασιακῆς ζωῆς. Στεῖλατε πρῶτοι εἰς τὴν Δ)σιν: Κὸν Π. Μητρόπουλον, Λάρνακα, Κύπρου διά:

Κυπριώτικο Μενεξεδάκι

[ΑΘ' — 369]

Διαπλασόπουλα!. . . Ἀλληλογραφῶ! Ἀνταλλάσσω κάρτες φωτογραφίες. Ἐπιχειρῶ ἐξαφάνιση Σκυριανόπουλου! Βοηθῆστε!! Γράψετε: Γραμματοκιβώτιο 2ον. Σπευσίππου 51, Ἀθήνας. *Ἄγνωστος «Χ»*

[ΑΘ' — 370]

Λευκὴ Καμέλια, εὐχαριστῶ δι' ἄδικον καταγγελίαν. *Μόνα-Λίζα*

[ΑΘ' — 371]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Δ)σις: Κὰν Ντόλλυ Βέμβα, Τατοῦ 17, Κηφισσιάν, δι'.

Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρε

[ΑΘ' — 372]

Προσεχῶς ἱδρύεται σύλλογος «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ».

ΜΗΝΗΣΟΜΕΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελίασας γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς στέλνουμε κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλον.

Τύποις Σεργιάδου